

Prijedlozi rješenja pravopisnih nedoumica u vođenju pedagoške dokumentacije

UDK: 371.215.5:811.163.42'35/'36

Stručni članak

Primljeno: 13. 07. 2015.

Jakob Patekar¹

Osnovna škola Pećine, Rijeka
jakob2911@gmail.com

Sažetak

U ovome se radu donose jezični savjeti i prijedlozi rješenja za pravopisne dvojbe s kojima se susreću učitelji i nastavnici pri vođenju pedagoške dokumentacije. Iako zakoni, pravilnici i pedagoški priručnici propisuju i opisuju pedagošku dokumentaciju, oni se ne dotiču pitanja pravopisa odnosno standardnojezičnoga izražavanja kada je posrijedi, primjerice, upisivanje podataka u imenik ili pisanje zapisnika s roditeljskoga sastanka u dnevnik rada. Svrha je stoga ovoga rada ponuditi rješenja i savjete utemeljene na pravopisnim pravilima te načelima suvremenoga hrvatskoga standardnog jezika, a u cilju usustavljanja školskoga administrativno-poslovnoga funkcionalnog stila.

¹ Jakob Patekar učitelj je engleskoga jezika u Osnovnoj školi Pećine u Rijeci te doktorand Glotodidaktike na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Radio je u Agenciji za odgoj i obrazovanje kao vanjski suradnik na poslovima savjetnika za engleski jezik. Mentor je studentima anglistike, usmeni ispitivač na Cambridgeovim ispitima, prevoditelj te lektor hrvatskoga jezika. Član je Stručne radne skupine za izradu predmetnoga kurikula za Engleski jezik.

Razmatra se, primjerice, pitanje matičnoga broja učenika kao rednoga broja, kombiniranje pravopisnih znakova te imenovanje i pisanje izvannastavnih i izvanškolskih aktivnosti. Donose se jezični savjeti vezani uz pisanje zapisnika, daje se osvrt na sklanjanje imena čiji dativni oblik izaziva nedoumice, a razmatra se i sklanjanje ženskih prezimena koja završavaju na -a. Na kraju se upućuje na pravilne oblike riječi odnosno izraza koje učitelji i nastavnici često upotrebljavaju u praksi.

Rad je nastao na temelju zapažanja tijekom jednogodišnjega savjetodavnog rada autora u Agenciji za odgoj i obrazovanje kao vanjskoga suradnika na poslovima savjetnika za engleski jezik u Istarskoj, Ličko-Senjskoj i Primorsko-goranskoj županiji te na temelju lektoriranja tekstova na hrvatskome jeziku iz područja obrazovanja.

Ključne riječi: hrvatski pravopis, hrvatski standardni jezik, matična knjiga, pedagoška dokumentacija, razredna knjiga, svjedodžba

Uvod

U suvremenome hrvatskom jeziku prepoznajemo pet funkcionalnih stilova: znanstveni, administrativno-poslovni, novinarsko-publicistički, književnoumjetnički te razgovorni stil (Silić, 2006.; Silić i Pranjković, 2007.). Stil kojemu pripada administrativni posao vođenja pedagoške dokumentacije jest, dakako, administrativno-poslovni stil. Obilježja toga stila jesu „jednostavnost, jasnoća, točnost, potpunost, ujednačenost, eksplicitnost (potpuna iskazanost), kratkoća, određenost, terminološkičnost (pojmovnost), stilska neobilježenost i klišeiziranost (ukalupljenost)“ (Silić i Pranjković, 2007., str. 379), što ne treba shvatiti kao popis poželjnih karakteristika, nego kao opis funkcionalnoga stila. Određivanje stila bitno je za ovaj rad jer time postavljamo okvir unutar kojega možemo predlagati rješenja za pravopisne dvojbe te davati jezične savjete. Naime, administrativno-poslovni stil ne trpi kršenje pravopisnih pravila kao što to čine književnoumjetnički ili razgovorni stil pa je stoga razumljivo da u radu predlažemo rješenja utemeljena na pravopisnim pravilima. S druge strane, administrativno-poslovni stil ne trpi stilsku obilježenost pa u njemu, primjerice, ne nalazimo naveske² (koji prvenstveno pripadaju znanstvenomu stilu),

² Navesci su završni samoglasnici koji se javljaju u nekim oblicima pridjevno-zamjenične sklonidbe te ne utječu na značenje riječi (Frančić, Hudeček i Mihaljević, 2006.), primjerice *1. sjednica Razrednog vijeća* naspram *1. sjednica Razrednoga vijeća*. Iako je uporaba navesaka značajka biranijega stila, Frančić, Hudeček i Mihaljević (2006.) preporučuju

što znači da u ovome radu nećemo inzistirati na njihovoj uporabi u vođenju pedagoške dokumentacije, odnosno na nečemu što ne pripada utvrđenomu stilu.

Iako postoje priručnici koji učiteljima, nastavnicima i pedagozima pomažu u vođenju i pregledavanju pedagoške dokumentacije (vidi npr. Jakovac i sur., 2014.; Jurić, 2004.; Rađenović i Smiljanić, 2007.), oni se, kao ni Pravilnik o sadržaju i obliku svjedodžbi i drugih javnih isprava te pedagoškoj dokumentaciji i evidenciji u školskim ustanovama (NN 32/10, 50/11, 145/11, 85/12, 104/13) (u daljnjemu tekstu: Pravilnik o pedagoškoj dokumentaciji), ne dotiču pitanja standardnojezičnoga izražavanja, odnosno ne daju smjernice kako što upisati. Uviđajući da postoje nedoumice koje takvi priručnici ne razrješavaju, jer to možda i nije u njihovoj domeni, u ovome radu donosimo prijedloge rješenja za koja se nadamo da će pomoći prosvjetnim djelatnicima u vođenju pedagoške dokumentacije u skladu s pravopisom i gramatikom suvremenoga hrvatskoga standardnog jezika te u okviru administrativno-poslovnoga funkcionalnog stila. Vrijedi napomenuti da je rad nastao na temelju zapažanja tijekom jednogodišnjega savjetodavnog rada autora u Agenciji za odgoj i obrazovanje kao vanjskoga suradnika na poslovima savjetnika za engleski jezik u Istarskoj, Ličko-Senjskoj i Primorsko-goranskoj županiji te na temelju lektoriranja tekstova na hrvatskome jeziku iz područja obrazovanja.

Prema gore spomenutome Pravilniku, pedagoška dokumentacija i evidencije koje se obvezno vode u školskim ustanovama jesu:

1. Matična knjiga učenika (matica učenika)
2. Matična knjiga učenika u učeničkome domu
3. Registar učenika upisanih u matičnu knjigu
4. Razredna knjiga s imenikom učenika, pregledom rada i dnevnikom rada
5. Dnevnik rada odgojne skupine u učeničkome domu
6. Prijavnica za natječaj za upis u učenički dom
7. Upisnica u osnovnu školu
8. Upisnica u srednju školu
9. Upisnica u učenički dom
10. Prijavnica i Zapisnik o polaganju popravnoga ispita
11. Prijavnica i Zapisnik o polaganju razrednoga – predmetnoga (razlikovnoga; dopunskoga) ispita
12. Zapisnik o godišnjim i popravnim ispitima u glazbenim i plesnim školama
13. Prijavnica za izradbu i obranu završnoga rada u srednjoj školi

njihovo bilježenje u slučajevima kada prethodna riječ završava istim glasom kojim počinje sljedeća, primjerice *iz našega grada*, te kada se dva ili više pridjeva nalaze zajedno, primjerice *u novome školskom vrtu*.

14. Zapisnik o izradbi i obrani završnoga rada u srednjoj školi

15. Spomenica škole

16. Dnevnik praktične nastave i vježbi.

Pored toga, u istome se Pravilniku navode i različite školske svjedodžbe i potvrde, a u ovome ćemo se radu usredotočiti na razredne svjedodžbe budući da one proizlaze iz podataka upisanih u e-maticu. S prethodnoga se popisa u ovome radu bavimo matičnom knjigom učenika, registrom učenika upisanih u matičnu knjigu te razrednom knjigom s imenikom učenika, pregledom rada i dnevnikom rada, dakle 1., 3. i 4. točkom. Razmatra se pitanje matičnoga broja učenika kao rednoga broja, pitanje kombiniranja pravopisnih znakova (*šk. god. 2014/2015. naspram šk god. 2014./2015.*), pisanje prezimena i imena te datuma rođenja učenika, imenovanje i pisanje izvannastavnih i izvanškolskih aktivnosti. Potom, daju se jezični savjeti vezani uz pisanje zapisnika, poput pisanja točaka dnevnoga reda i prijedloga *Ad (Ad 1. naspram Ad. 1.)*. Nadalje, daje se osvrt na sklanjanje imena poput *Anamaria, Bruno, Niko, Silvia, Tea* čiji dativni oblik često izaziva nedoumice pri pisanju pohvalnica i zapisnika te se razmatra sklanjanje ženskih prezimena koja završavaju na -a. Konačno, donosi se i sedam jezičnih savjeta kojima se upućuje na pravilne oblike riječi odnosno izraza koje učitelji i nastavnici često upotrebljavaju u praksi.

1. Je li matični broj učenika redni broj?

U školskoj administrativnoj praksi nailazimo na pisanje matičnoga broja učenika i broja pripadajuće matične knjige na sljedeće načine: *1458/XIV, 1458/XIV., 1458./XIV, 1458./XIV., 1458/14, 1458/14., 1458./14, 1458./14*. Koji je od tih načina ispravan?

Za razliku od matičnoga broja građana (MBG) koji se za građane određuje na temelju nekoliko elemenata, poput datuma rođenja, spola i broja registra (Zakon o matičnom broju, NN 9/92, 66/02), ili osobnoga identifikacijskog broja (OIB), koji se određuje slučajnim odabirom znamenaka (Zakon o osobnom identifikacijskom broju, NN 60/08), matični broj učenika određuje se tako da se učenika pri upisu u školu upisuje u matičnu knjigu pod sljedećim slobodnim brojem nakon posljednje upisanoga učenika. Dakle, posljednji nam matični broj zapisan u matičnoj knjizi treba kazivati koliko je učenika do toga trenutka prošlo kroz školu, a o učeniku nam kazuje koji je to po redu učenik škole od kada se matična knjiga vodi, odnosno od njezina osnivanja s obzirom na to da se matična knjiga čuva trajno (Zakon o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi, NN 87/08, 86/09, 92/10, 105/10, 90/11, 5/12, 16/12, 86/12, 126/12, 94/13, 152/14). Dakle, budući da se matični broj učenika dodjeljuje tako da se nastavlja prethodni niz odnosno redosljed, smatramo da je ispravno tumačiti matični broj učenika kao redni broj. U prilog tomu ide rubrika na naslovnoj

stranici matične knjige ispod koje piše „REDNI BROJ OD – DO“, a gdje upisujemo koji je prvi, a koji posljednji, redni matični broj učenika upisan u tu knjigu. Nadalje, u napatku na unutarnjoj strani korica matične knjige stoji sljedeće: „Ako se Matična knjiga ispuni, **redni brojevi** se nastavljaju u novoj knjizi...“ (istaknuo autor). Pored toga, u imeniku stoji kratica „Red. br. mat. knj.“ koju tumačimo kao *redni broj učenika u matičnoj knjizi*.

Na temelju navedenoga predlažemo da se matični broj učenika piše s točkom budući da se u hrvatskome jeziku redni brojevi obvezno označuju točkom (Babić i Moguš, 2011.; Badurina, Marković i Mićanović, 2008.), primjerice *1458./14.*, pri čemu je broj 14 redni broj matične knjige³ u kojoj je zapisan matični broj učenika, pa se i on, dakako, piše s točkom. U praksi je ustaljeno pisati taj broj rimskim brojkama, primjerice *1458./XIV.*, ali je i u tome slučaju potrebno staviti točku. Naime, izostavljanje točke pri pisanju rednih brojeva rimskim brojkama nije obilježje suvremene pravopisne prakse, u čemu su složna tri aktualna pravopisa (vidi Babić i Moguš, 2011.; Badurina, Marković i Mićanović, 2008.; Jozić, 2013.). Smatramo stoga da se matični broj učenika i broj matične knjige trebaju pisati s točkom jer je riječ o rednim brojevima. U matičnu knjigu taj se broj unosi bez rednoga broja matične knjige, dakle *1458.*, a u registru učenika upisanih u matičnu knjigu, imenik te e-maticu (a time i u svjedodžbu) zajedno s rednim brojem matične knjige, dakle *1458./14.* odnosno *1458./XIV.* Na razini bi se škole trebalo dogovoriti hoće li se redni broj matične knjige pisati arapskim ili rimskim brojkama.⁴

2. Kombiniranje pravopisnih znakova

U ovome se dijelu valja osvrnuti na pitanje povezano s prethodnom točkom, a to je kombiniranje pravopisnih znakova (kada dva pravopisna znaka dolaze jedan uz drugi), što u školskoj administraciji najčešće dolazi do izražaja upravo pri pisanju točke prije kose crte, kao što je slučaj s matičnim brojem učenika i brojem matične knjige (*1458./14.*) ili pak školske godine (*2015./2016.*). U pravopisu Badurine, Markovića i Mićanovića (2008.), kao i u onome Anića i Silića (2001.), u tome se slučaju odustaje od pisanja točke: *1458/14.* te *šk. god. 2015/2016.* Ipak, skloni smo se priklo-

³ Da je broj matične knjige redni, propisano je i u Pravilniku o sadržaju i obliku svjedodžbi i drugih javnih isprava te pedagoškoj dokumentaciji i evidenciji u školskim ustanovama (NN 32/10, 50/11, 145/11, 85/12, 104/13): „Matična knjiga sadrži ... **redni broj** matične knjige“ (istaknuo autor).

⁴ U napatku na unutarnjoj strani korica matične knjige spominje se da se redosljed knjige označava „rimskim brojevima I, II, III itd.“ S obzirom na to da takva odredba ne postoji u propisima, napatuk ne shvaćamo obvezujućim te ostajemo pri preporuci da se pitanje arapskih i rimskih brojki uređuje na razini škole, isključivo radi ujednačenosti.

niti pravopisnim rješenjima Babića i Moguša (2011.) te Jozića (2013.), kao i jezičnome savjetu Ham i sur. (2014.), s obzirom na to da pravilo navedeno u tim izvorima ide u prilog sustavnosti i jasnoće, odnosno nalaže da se točka uvijek piše iza rednoga broja, bez obzira na to dolazi li poslije nje kosa crta, zarez, dvotočka, upitnik, uskličnik ili zagrada. Smatramo stoga da je pravilnije pisati *šk. god. 2015./2016.* Ovdje nije naodmet naglasiti obvezan razmak odnosno bjelinu između kratica *šk.* i *god.*, što je također dio hrvatske pravopisne norme i u čemu su suglasni aktualni hrvatski pravopisi (vidi Babić i Moguš, 2011.; Badurina, Marković i Mićanović, 2008.; Jozić, 2013.).

3. Prezime i ime te datum rođenja učenika

Na samome početku imenika nalazi se rubrika za popis učenika, a naslovljena je „PREZIME, IME UČENIKA/UČENICE“. Već je iz toga naziva jasno da u slučaju kada se u istome retku prvo piše prezime pa ime osobe, između prezimena i imena treba stajati zarez (Jozić, 2013), npr. OPAČIĆ, NIVES. Na to treba pripaziti i pri izradi kakvih popisa učenika. Navedeno pravilo, razumljivo, ne primjenjujemo na učenikovoj stranici u imeniku na kojoj se ime piše ispod prezimena, odnosno gdje se prezime i ime ne nalaze u istome retku.

Što se tiče pisanja učenikova datuma rođenja u imeniku, smatramo da je primjerenije mjesec ispisati njegovim nazivom negoli rednim brojem. Pritom dakako mjesec treba zapisati u odgovarajućem padežu – genitivu; primjerice *3. svibnja 1999.* naspram **3. svibanj 1999.* Riječ je, naime, o eliptičnome izrazu koji u cijelosti glasi *treći dan mjeseca svibnja tisuću devedeset i devete godine*, pa naziv mjeseca u datumu ne može stajati u nominativu (Matković, 2006.; Opačić, 2009.).

4. Imenovanje i pisanje izvannastavnih i izvanškolskih aktivnosti

Izvannastavne aktivnosti organiziraju i vode učitelji i nastavnici za učenike svoje škole, a one su obično povezane s određenim nastavnim predmetom ili su interdisciplinarne naravi (*Nastavni plani i program za osnovnu školu*, 2006.). Područja su izvannastavnih aktivnosti veoma raznolika, pa učenici tako sudjeluju u literarnim, dramskim, novinarskim, filmskim, likovnim i drugim grupama, u projektima, pjevaju u zboru, uče plesati, istražuju kemiju u svakodnevnome životu, bave se sportom, istražuju zavičaj, njeguju kulturnu baštinu, rade u zadrugama, itd. (ibidem). S druge strane, izvanškolske aktivnosti ne provodi škola, nego druge institucije i organizacije, poput klubova, društava, glazbenih škola, škola stranih jezika i sl.

Treba li nazive izvannastavnih i izvanškolskih aktivnosti upisivati malim ili velikim početnim slovom u imenik, matičnu knjigu i e-maticu? Treba li, u slučaju izvanškolskih aktivnosti, pisati samo naziv aktivnosti ili i ime kluba, društva, škole

stranih jezika i sl.? U naputku uz imenik stoji sljedeće: „U rubriku izvanškolske i izvannastavne aktivnosti unosi se naziv aktivnosti, tj. one aktivnosti u koje je učenik/učenica uključen/a, i to jedna ispod druge...“ U naputku o vođenju bilježnice *Pregled rada izvannastavnih aktivnosti u osnovnoj školi* piše da se na naslovnu stranicu upisuje naziv programa određene izvannastavne aktivnosti te se daju primjeri: „Dramska družina“, „Klub prijatelja prirode“, „Rukometna skupina“, itd. Navedeni naputci ne razrješavaju naše dvojbe, ali ipak daju određene smjernice.

Smatramo da bi se izvannastavne aktivnosti trebale upisivati velikim početnim slovom s obzirom na to da je riječ o nazivima školskih klubova, društava, sekcija i sl., pri čemu bi se trebalo paziti kako će se te aktivnosti imenovati. Naime, pogledamo li školske kurikulume objavljene na internetu, uvidjet ćemo da se na popisu izvannastavnih aktivnosti pored, primjerice, *Debatnoga kluba*, *Kluba mladih tehničara*, *Likovne grupe*, *Malih ekologa*, *Mladih knjižničara*, mogu naći i, primjerice, **Ples*, **Rukomet*, **Šah*, **Zbor*. U hrvatskome jeziku ne postoji utemeljenje za pisanje potonjih četiriju riječi velikim slovom budući da je riječ o nazivima sportova i aktivnosti, a ne nazivima klubova, sekcija i sl., te se one stoga moraju pisati malim slovom. Budući da to na svjedodžbi izgleda u najmanju ruku nespretno, npr. *Debatni klub*, *ples*, *Školska prometna jedinica*, a nepravilno je da piše *Debatni klub*, **Ples*, *Školska prometna jedinica* ili pak **debatni klub*, *ples*, **školska prometna jedinica*, smatramo da je bolje osmisliti naziv izvannastavne aktivnosti koji kazuje da je riječ o grupi, klubu, sekciji i sl., primjerice, *Pjevački zbor*, *Plesna skupina*, *Rukometna skupina*, *Šahovska skupina*.

Što se tiče izvanškolski aktivnosti, smatramo da bi se one trebale upisivati doista samo kao aktivnosti te, shodno tomu, malim početnim slovom. Spomenuli smo da su obilježja administrativno-poslovnoga stila, između ostaloga, jasnoća i kratkoća. Imajući to u vidu, vjerujemo da je bolje u rubriku izvanškolskih aktivnosti upisati *gluma*, *nogomet*, *njemački jezik* nego *Kazališna radionica*, „*Veseli*“, *Škola nogometa*, „*Prvi gol*“, *Njemački jezik u školi stranih jezika*, „*Welt*“. U Tablici 1. donosimo pregled odabranih izvannastavnih i izvanškolskih aktivnosti iz školskih kurikuluma, zapisanih na pravilan način.

Ovdje valja spomenuti da u praksi često susrećemo da učitelji i nastavnici naziv japanske borilačke vještine pišu *judo* umjesto *džudo*, što je pogrešno. Naime, u četirima pravopisima spomenutima u ovome radu (Anić i Silić, 2001.; Babić i Mogaš, 2011.; Badurina, Marković i Mićanović, 2008.; Jozić, 2013.), a koje smatramo aktualnima i relevantnima, kao i u jezičnim savjetnicima (Ham i sur., 2014.; Hudeček, Mihaljević i Vukojević, 1999.; Matković, 2006.), *džudo* je jedini pravilan način pisanja te borilačke vještine, uz jednostavno objašnjenje da je riječ o prilagođenoj tuđici. *Džudo* ćemo pronaći zapisano tako i u, primjerice, *Hrvatskome enciklopedij-*

Tablica 1. Izvannastavne i izvanškolske aktivnosti

Izvannastavne aktivnosti – velikim slovom	Izvanškolske aktivnosti – malim slovom
Čitateljska grupa, Debatni klub, Dramska skupina, Ekološka grupa, Folklorna skupina, Fotografska sekcija, Klub mladih tehničara, Knjižničarska družina, Likovna grupa, Literarna skupina, Lutkarska skupina, Mali ekolozi, Mladi knjižničari, Novinarska grupa, Pjevački zbor, Plesna skupina, Povijesna grupa, Recitatorska grupa, Scenska grupa, Tamburaška sekcija, Šahovska skupina, Školska prometna jedinica, Školski bend, Volonterska grupa, Vrtlarska skupina	atletika, badminton, balet, boks, džudo, engleski jezik, folklor, francuski jezik, gitara, gimnastika, gluma, izviđači, jahanje, karate, kickboxing, klavir, košarka, manekeni, mažoretkinje, modelarstvo, nogomet, njemački jezik, ples, rukomet, stolni tenis, šah, taekwondo, talijanski jezik, veslanje, violina

skom rječniku (Matasović i Jojić, 2002.) i *Rječniku hrvatskoga jezika* (Šonje, 2000.). Ono što u hrvatskome jeziku još uvijek nije prilagođeno jesu, primjerice, nazivi *kickboxing* i *taekwondo*, koje bi stoga do daljnjega tako trebalo pisati.

U školskim smo kurikulumima naišli i na izvannastavne aktivnosti *Eko grupa*, *Foto sekcija* i *Origami*, a njih je potrebno prilagoditi pravilima hrvatskoga jezika. Naime, prve dvije aktivnosti trebaju se pisati *Ekogrupa* i *Fotosekcija* s obzirom na to predmetci *eko-* i *foto-* nisu samostalne riječi, a slijedom i drugih riječi s tim predmetcima koje se pišu sastavljeno: *ekologija*, *ekosustav*, *fotoalbum*, *fotofiniš* (Ham i sur., 2014.; Opačić, 2009.). Iako su navedenim rješenjima nazivi prilagođeni hrvatskomu pravopisu, još bolje rješenje bilo bi pisati *Ekološka grupa* i *Fotografska skupina*, kao što je navedeno u Tablici 1. Što se origamija tiče, taj bi se naziv kao i šah i ples trebao pisati malim slovom, ali, kao što je prethodno spomenuto, time se narušava ujednačenost. Stoga bi naziv te aktivnosti trebalo preoblikovati u, primjerice, *Majstori origamija* ili tomu slično.

Konačno, valja napomenuti da bi se pri upisivanju izvanškolskih i izvannastavnih aktivnosti u matičnu knjigu i e-maticu trebalo voditi računa o tome da se to, kod učenika koji imaju više aktivnosti, čini abecednim redosljedom, odnosno da *Čitateljska grupa* prethodi *Vrtlarskoj skupini* i da *atletika* prethodi *violini*. Također, ne bi bilo naodmet na razini škole dogovoriti hoće li nazivi izvannastavnih aktivnosti sadržavati riječ „skupina“ ili „grupa“. U Šonjinu *Rječniku hrvatskoga jezika* (2000.) *grupa* upućuje na *skupinu* kao pravilniji odabir, a u *Hrvatskome enciklopedijskome rječniku* urednika Matasovića i Jojić (2002.), *grupa* ne upućuje na *skupinu*, već se definira uz pomoć riječi *skupina*, čime se izjednačava normativni položaj tih dviju riječi. U *Jezičnome savjetniku* Maje Matković (2006.) upućuje se na zamjenu riječi *grupa* riječju *skupina*, a u *Hrvatskome jezičnome savjetniku* Hudeček, Mihaljević i

Vukojevića (1999.), *grupa* je jednakovrijedna *skupini*. S obzirom na to da rječnici i normativni priručnici ne donose jednoznačno rješenje, smatramo da su obje riječi podjednako prihvatljive te da se radi ujednačenosti na razini škole treba dogovoriti koju od njih upotrebljavati u nazivima izvannastavnih aktivnosti.

5. Točke dnevnoga reda

Promatramo li točke dnevnoga reda kao svojevrsno nabranje, primjerice

Dnevni red:

1. *prava i obveze roditelja*
2. *izbor predstavnika u Vijeće roditelja*
3. *izlet na kraju školske godine*
4. *razno.*

tada bismo točke dnevnoga reda trebali pravopisno urediti kao i u primjeru – malo početno slovo, bez zareza na kraju prvih triju redaka te s točkom nakon posljednje točke dnevnoga reda (Jozić, 2013.). Ipak, skloniji smo dnevni red tumačiti ne toliko kao okomito nabranje za koje vrijede gore prikazana pravila, nego više kao popis tema. U tom slučaju, nazive tema tumačimo kao naslove te ih pišemo velikim početnim slovom, bez točke nakon posljednje teme, primjerice

Dnevni red:

1. *Prava i obveze roditelja*
2. *Izbor predstavnika u Vijeće roditelja*
3. *Izlet na kraju školske godine*
4. *Razno*

Što se tiče odabira točke ili zagrade iza broja, odnosno hoćemo li pisati *1.* ili *1)* pri navođenju točaka dnevnoga reda, pravopisi dopuštaju i jednu i drugu mogućnost (Anić i Silić, 2001.; Babić i Moguš, 2011.; Badurina, Marković i Mićanović, 2008.; Jozić, 2013.), ali nikako i točku i zagradu zajedno.

6. Ad ili Ad.?

Nakon dnevnoga reda u zapisniku se obrazlažu točke, a u praksi znamo naići na to da je riječ *ad* napisana s točkom, primjerice *Ad. 1. Razrednica je roditelje uputila u odredbe Pravilnika o kućnom redu. Zašto je to nepravilno?* *Ad* je prijedlog iz latinskoga jezika koji znači *k, ka, kod, uz* (Klaić, 1990.), a u danome kontekstu tumačimo ga u sljedećemu smislu: **pod prvom točkom, u vezi s prvom točkom**. Uostalom, taj nam je prijedlog poznat iz izraza kao što su *ad acta* (hrv. dosl. „među spise“), *ad hoc* (hrv. „u tu svrhu, s određenom namjerom“), *ad infinitum* (hrv. „u beskrajnost, bez prestanka“) i sl. (ibidem). Dakle, riječ *ad* nije kratica i stoga je ne treba pisati

so točkom, nego na sljedeći način: *Ad 1. Razrednica je roditelje uputila u odredbe Pravilnika o kućnom redu.*

7. Imena u dativu

Katkad pohvalnice, zahvalnice, priznanja zahtijevaju da se ime i prezime učenika piše u dativu, primjerice ako su oblikovane na sljedeći način: *Pohvalnica Petru Tomljanoviću za uspjehe u sportskim natjecanjima.* Postoje imena čiji dativni oblik izaziva nedoumice kod učitelja i nastavnika, a ovdje navodimo neka od njih te predlažemo i tumačimo rješenja. U prvoj su skupini dvosložna muška imena na -o, a o tome kako će se sklanjati odlučuju naglasak i podrijetlo imena (Bošnjak Botica i Jelaska, 2008.a, 2008.b). Budući da poznavanje naglasaka i podrijetla osobnih imena nije dio kompetencija učitelja i nastavnika, u ovome radu nećemo ulaziti u detaljnija objašnjenja, nego ćemo naglasiti da se u prvome stupcu nalazi dativni oblik kojemu normativni priručnici daju prednost (vidi npr. Hudeček, Mihaljević i Vukojević, 1999.; Frančić, Hudeček i Mihaljević, 2006.), dakle N *Bruno* – D *Bruni*, a u drugome moguća inačica, odnosno N *Bruno* – D *Brunu*. U drugoj skupini imena koja izazivaju nedoumice jesu hipokoristična muška imena (imena od milja) na -e te se ona sklanjaju kao što je dano u tablici (Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, ⁵n. d.), dakle N *Mate* – D *Mati*. U trećoj su skupini muška imena na -eo te u njihovu slučaju nema dvojbe (Jozić, 2013.; IHJJ, ³n. d.), odnosno pisat ćemo N *Leo* – D *Leu*. U četvrtoj ćemo skupini prednost dati rješenjima Frančić, Hudeček i Mihaljević (2006.), Jožića (2013.) te Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (⁴n. d.), odnosno za ženska imena koja završavaju na -ea odabrat ćemo rješenje N *Andrea* – D *Andrej* naspram N *Andrea* – D *Andreji* koje se nalazi u pravopisu Babića i Moguš (2011.). U petoj i

Tablica 2. Pregled imena u nominativu i dativu

Ime u nominativu	Ime u dativu (preporučeno)	Ime u dativu (moguće)
1) Bruno, Dino, Ivo, Lovro, Maro, Niko, Vito	Bruni, Dini, Ivi, Lovri, Mari, Niki, Viti	Brunu, Dinu, Ivu, Lovru, Maru, Niku, Vitu (Bošnjak Botica i Jelaska, 2008.a, 2008.b)
2) Mate, Jure, Stipe	Mati, Juri, Stipi	-
3) Leo, Mateo, Teo	Leu, Mateu, Teu	-
4) Andrea, Lea, Matea, Tea	Andrej, Lei, Matej, Tei	Andreji, Leji, Mateji, Teji (Babić i Moguš, 2011.)
5) Anamaria, Antonia, Mia, Silvia	Anamariji, Antoniji, Miji, Silviji	-
6) Antonio, Dario, Mario	Antoniju, Dariju, Mariju	-

šestoj skupini nalaze se ženska imena koja završavaju na -ia, odnosno muška imena koja završavaju na -io, te ćemo u dativu umetnuti *j* (Babić i Moguš, 2011.; Jozić, 2013.; IHJJ, ¹n. d.; IHJJ, ²n. d.), dakle N *Anamaria* – D *Anamariji* i N *Antonio* – D *Antoniju*.

8. Sklanjaju li se ženska prezimena koja završavaju na -a?

Osim dativnoga oblika imena, učitelji i nastavnici katkad dvoje trebaju li sklanjati ženska prezimena koja završavaju na -a, primjerice N *Nataša Košuta* – D *Nataši Košuta* ili D *Nataši Košuti*? Razlog tomu vjerojatno je taj što norma propisuje da se ženska prezimena, za razliku od muških, ne sklanjaju (npr. N *Igor Ivanović* – D *Igoru Ivanoviću* naspram N *Sanja Ivanović* – D *Sanji Ivanović*), pa je to pravilo nekada obuhvaćalo i ženska prezimena koja završavaju na -a (Babić, 2006.). Međutim, u posljednjih dvadesetak godina govori se o tomu da bi takva ženska prezimena trebala sklanjati. *Hrvatski jezični savjetnik* (Hudeček, Mihaljević i Vukojević, 1999.) uvodi to kao mogućnost, a Babić (2006.) preporučuje da se ženska prezimena na -a sklanjaju, između ostaloga zato što je hrvatski fleksijski jezik te se treba sklanjati „sve što se može sklanjati“ (str. 67). Skloni smo se prikloniti tome mišljenju koje je potkrijepljeno i u novijemu priručniku *Hrvatski jezični savjeti* (Ham i sur., 2014.) u kojemu se nesklanjanje takvih prezimena smatra obilježjem „zastarjeloga birokratskoga jezika“ (str. 118). S obzirom na to da nema razloga da se ženska prezimena na -a ne sklanjaju, priklonit ćemo se suvremenim promišljanjima i normativnim savjetima te preporučiti da se u dativu takva ženska prezimena sklanjaju kao i druge opće imenice koje završavaju na -a, dakle N *Nataša Košuta* – D *Nataši Košuti*.

9. Što je pravilno?

U ovome se posljednjemu dijelu rada donosi sedam jezičnih savjeta kojima se upućuje na pravilne oblike riječi odnosno izraza koje učitelji i nastavnici često upotrebljavaju u praksi.

9.1. Bojiti i brojiti ili bojati i brojati?

U jezičnim savjetnicima (Ham i sur., 2014.; Opačić, 2009.) upućuje se na *bojiti* i *brojiti* kao pravilne oblike naspram *bojati* i *brojati*. Reći ćemo stoga učeniku da što *oboji* ili *nabroji*, a radnje ćemo zvati *bojenje* i *brojenje*, a ne **bojanje* i **brojanje*. Razlog tomu jest taj što glagoli *bojiti* i *brojiti* tvore sadašnje vrijeme kao i ostali glagoli na -iti, dok glagoli koji završavaju na -ati sadašnje vrijeme tvore i drugim nastavcima.

9.2. Mrežna stranica ili web stranica?

Često možemo naići da se piše o *web stranici* ili *web-stranici* škole. Iako je ponjha riječ više usklađena s pravopisnim pravilima hrvatskoga jezika jer se prvi, ne-sklonjivi član, povezuje s drugim, sklonjivim članom, crticom (Jozić, 2013.), zapravo bi najbolje bilo englesku riječ *web* zamijeniti hrvatskom riječi *mreža* te shodno tome govoriti i pisati o *mrežnoj stranici* škole (Hudeček i Mihaljević, 2009.).

9.3. Nečitljiv ili nečitak?

Rješenje dvojbe *nečitljiv rukopis* naspram *nečitak rukopis* donose značenja riječi *čitljiv* i *čitak*. U Šonjinu (2000.) rječniku nalazimo da *čitljiv* znači „koji se može čitati, kojemu se prepoznaju slova: ~ *rukopis*“, a *čitak* „koji se lako čita; razumljiv: ~*tka knjiga*“. Slična tumačenja nalazimo i u *Hrvatskome enciklopedijskom rječniku* (Matasović i Jojić, 2002.): *čitljiv* „koji je pisan čitljivim slovima, čiji se rukopis razumije“ te *čitak* „koji se lako čita, razumljiv, jasan (o smislu, knjizi i sl.)“. Dakle, učenikov rukopis može biti *čitljiv* ili *nečitljiv*, a njegov školska zadaća *čitka* ili *nečitka*.

9.4. Pisana provjera ili pismena provjera?

U Zakonu o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi (NN 87/08, 86/09, 92/10, 105/10, 90/11, 5/12, 16/12, 86/12, 126/12, 94/13, 152/14), kao i u Pravilniku o načinima, postupcima i elementima vrednovanja učenika u osnovnoj i srednjoj školi (NN 112/10), spominju se *pisane provjere* i *usmene provjere*, odnosno *pisano provjeravanje* i *usmeno provjeravanje*. S obzirom na to da je riječ o ključnim propisima u osnovnoškolskome i srednoškolskome obrazovanju, morat ćemo se prikloniti uporabi izraza *pisana provjera* naspram *pismena provjera*, unatoč tomu što Hudeček, Mihaljević i Vukojević (2010.) savjetuju suprotno. Naime, navedeni autori smatraju da bi se u slučajevima gdje postoji opreka s pridjevom *usmeni*, prednost trebala dati pridjevu *pismeni*, te tako govoriti o *pismenim ispitima* i *pismenim provjerama*. Iako uvažavamo jezikoslovne stručnjake, autore ključnih hrvatskih jezičnih savjetnika, u ovome se slučaju moramo prikloniti anonimnim autorima zakona i pravilnika kako bismo izbjegli preporučiti rješenje koje nije u skladu s terminologijom korištenom u propisima. Konačno, pridjev *pismeni* ne narušava normu hrvatskoga standardnog jezika pa s obzirom na sve navedeno smatramo da možemo govoriti o *pisanim provjerama*, a ne *pismenim provjerama*.

9.5. Posjet ili posjeta?

Posjet je imenica muškoga roda (Šonje, 2000.) i tako je treba sklanjati. Stoga ćemo govoriti o *posjetu*, a ne **posjeti* kazalištu, ili o tome da je u *posjet*, a ne u **po-*

sjetu, školi došao gradonačelnik. Radi bolje preglednosti, sklonidba imenice *posjet* daje se u sljedećoj tablici. Isto vrijedi i za imenicu *planet* koju znamo vidjeti napisanu u njezinu nepravilnome obliku kao imenicu ženskoga roda.

Tablica 3. Sklonidba imenice *posjet*

padež	jed.	mn.
N	posjet	posjeti
G	posjeta	posjeta
D	posjetu	posjetima
A	posjet	posjete
V	posjete	posjeti
L	posjetu	posjetima
I	posjetom	posjetima

9.6. Školska zadaća ili školska zadaćnica?

U *Rječniku hrvatskoga jezika* (Šonje, 2000.) *zadaćnica* je „bilježnica u koju se pišu zadaće“, a slično je i u *Anićevu školskome rječniku hrvatskoga jezika* (Sinković, 2015.) to „školska bilježnica za izradu zadaća“. *Zadaća* je pak „učenički pismeni rad“ (Šonje, 2000.). Stoga ne možemo govoriti da učenici pišu *školsku zadaćnicu*, već da pišu *školsku zadaću*, a to čine u *zadaćnici*.

9.7. Zapisnik s 1. sjednice ili Zapisnik sa 1. sjednice?

U gramatikama hrvatskoga jezika (npr. Barić i dr., 1997.; Težak i Babić, 1994.) pronalazimo tri temeljna jednoznačna i jednostavna pravila o tomu kada pisati *s*, a kada *sa*. Za potonji ćemo se oblik odlučiti kada taj prijedlog prethodi riječima koje počinju slovima *s*, *z*, *š*, *ž* (*sa suzama*, *sa zrnom*, *sa šlagom*, *sa žaljenjem*) ili pak nekim, za izgovor težim, suglasničkim skupovima (*sa psom*, *sa pšenicom*, *sa ksilofonom*). *Sa* ćemo pisati i ispred instrumentala zamjenice *ja*, *mnom*, dakle *sa mnom*. Ta pravila nisu izvor nedoumica, ali jesu neka druga, posebice ono koje nećemo naći u suvremenijim hrvatskim gramatikama, ali hoćemo, primjerice, u Maretičevoj (1899.) ili pak, iznenađujuće, u jezičnome savjetniku Opačić (2009.), a koje kaže da se oblik *sa* upotrebljava i uz brojeve. Ipak, s obzirom na to da nema dobro utemeljenoga razloga pisati *sa jedan*, *sa pet*, *sa osam*, odnosno *sa 1*, *sa 5*, *sa 8*, priklonit ćemo se stajalištu Hudeček, Mihaljević i Vukojevića (2010.) da bi se oblik *sa* trebao upotrebljavati samo za brojeve (pa time i brojke) koji započinju slovima *s* ili *š*, dakle *sa*

šest, sa sedam, sa sto, odnosno *sa 6, sa 7, sa 100*, ali ne i za ostale brojeve, primjerice *s jedan, s pet, s osam*, odnosno *s 1, s 5, s 8*. Naravno da taj savjet obuhvaća i redne brojeve te ćemo shodno tomu govoriti o zapisnicima *s 1. sjednice, s 5. sjednice, sa 6. sjednice*, itd.

10. Zaključak

S obzirom na to da danas u Hrvatskoj supostoji najmanje šest zapaženijih pravopisa (Anić i Silić, 2001.; Babić, Finka i Moguš, 2004.; Babić, Ham i Moguš, 2008.; Babić i Moguš, 2011.; Badurina, Marković i Mićanović, 2008.; Jozić, 2013.), nije neobično što među korisnicima vlada svojevrsna pravopisna nesigurnost. To se dakako tiče i učitelja i nastavnika koji vape za tim da im nadležno ministarstvo propiše jedan pravopis. No, zakonski, nadležno ministarstvo može dati samo preporuku, a ne i obvezu, uporabe određenoga pravopisnog priručnika. To u praksi znači da pedagošku dokumentaciju različiti učitelji i nastavnici pravopisno uređuju na različite načine, što naravno nije dobro. Stoga je svrha ovoga rada bila predložiti rješenja pravopisnih nedoumica na temelju relevantnih i suvremenih pravopisa, rječnika, jezičnih savjetnika te stručnih i znanstvenih radova, a s ciljem usustavljanja školskoga administrativno-poslovnoga funkcionalnog stila.

Ondje gdje se javljala pravopisna nesigurnost, odnosno gdje su relevantni pravopisi nudili različita rješenja, poput kombiniranja pravopisnih znakova ili pisanja ženskih imena koja završavaju na -ea, prednost je dana bolje utemeljenim i obrazloženim rješenjima koja doprinose sustavnosti i ujednačenosti. Ondje gdje je ta nesigurnost proizlazila iz zastarjelih pravila, poput izostavljanja točke iza rimskih brojki kao rednih brojeva, nesklanjanja ženskih prezimena koja završavaju na -a ili pisanja prijedloga *sa* ispred brojeva, prednost je, dakako, dana suvremenim jezikoslovnim promišljanjima i rješenjima.

Poznavanje materinskoga jezika, i to u njegovu standardnom obliku, trebalo bi biti dio općih kompetencija učitelja i nastavnika budući da je to alat koji svakodnevno upotrebljavamo u nastavi kako bismo učenike čemu podučili. Pored toga, standardni se jezik uči, a kako bi učenici njime ovladali nije dovoljno da to čine samo na satima Hrvatskoga jezika, nego bi ga trebali upijati od svakog učitelja i nastavnika u školi, i u govornome i u pisanome obliku. Nadamo se da je ovaj rad doprinio razvoju svijesti o važnosti spomenute kompetencije te da je zainteresiranim učiteljima, nastavnicima i drugim prosvjetnim radnicima pomogao u boljemu pravopisnom uređenju pedagoške dokumentacije.

Popis literature

- Anić, V. i Silić, J. (2001.). *Pravopis hrvatskoga jezika*. Zagreb: Novi Liber i Školska knjiga.
- Babić, S. (2006.). Sklanjanje ženskih prezimena na -a. *Jezik*, 53(2), 66–68.
- Babić, S., Finka, B. i Moguš, M. (2004.). *Hrvatski pravopis*. Zagreb: Školska knjiga.
- Babić, S., Ham, S. i Moguš, M. (2008.). *Hrvatski školski pravopis*. Zagreb: Školska knjiga.
- Babić, S. i Moguš, M. (2011.). *Hrvatski pravopis*. Zagreb: Školska knjiga.
- Badurina, L., Marković, I. i Mićanović, K. (2008.). *Hrvatski pravopis*. Zagreb: Matica hrvatska.
- Barić, E., Lončarić, M., Malić, D., Pavešić, S., Peti, M., Zečević, V. i Znika, M. (1997.). *Hrvatska gramatika*. Zagreb: Školska knjiga.
- Bošnjak Botica, T. i Jelaska, Z. (2008.a). Sklonidba muških dvosložnih imena i naglasna dvojnost. *Jezik*, 55(4), 143–150.
- Bošnjak Botica, T. i Jelaska, Z. (2008.b). Sklonidba muških dvosložnih imena i naglasna dvojnost. *Jezik*, 55(5), 170–181.
- Frančić, A., Hudeček, L. i Mihaljević, M. (2006.). *Normativnost i višefunkcionalnost u hrvatskome standardnom jeziku*. Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada.
- Ham, S., Mlikota, J., Baraban, B. i Orlić, A. (2014.). *Hrvatski jezični savjeti*. Zagreb: Školska knjiga.
- Hudeček, L. i Mihaljević, M. (2009.). *Jezik medija – publicistički funkcionalni stil*. Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada.
- Hudeček, L., Mihaljević, M. i Vukojević, L. (ur.) (1999.). *Hrvatski jezični savjetnik*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, Pergamena, Školske novine.
- Hudeček, L., Mihaljević, M. i Vukojević, L. (2010.). *Jezični savjeti*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
- Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje (1ⁿ. d.). *Pisanje oblika imena koja završavaju na -ia*. Preuzeto 6. srpnja 2015. s <http://savjetnik.ihjj.hr/savjet.php?id=91>.
- Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2ⁿ. d.). *Pisanje oblika imenica/imena na -io*. Preuzeto 6. srpnja 2015. s <http://savjetnik.ihjj.hr/savjet.php?id=12>.
- Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje (3ⁿ. d.). *Pisanje oblika muških imena koja završavaju na -eo*. Preuzeto 6. srpnja 2015. s <http://savjetnik.ihjj.hr/savjet.php?id=256>.
- Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje (4ⁿ. d.). *Pisanje oblika ženskih imena koja završavaju na -ea*. Preuzeto 6. srpnja 2015. s <http://savjetnik.ihjj.hr/savjet.php?id=255>.
- Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje (5ⁿ. d.). *Sklonidba imena Ivo i Mile*. Preuzeto 6. srpnja 2015. s <http://savjetnik.ihjj.hr/savjet.php?id=25>.
- Jakovac, T., Petelin, K., Možgon Kauzlarić, N., Šimičić, I. i Bajt Stepčić, M. (2014.). *Priručnik pedagoške dokumentacije*. Zagreb: Naklada Ljevak.
- Jozić, Ž. (ur.) (2013.). *Hrvatski pravopis*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
- Jurić, V. (2004.). *Metodika rada pedagoga*. Zagreb: Školska knjiga.
- Klaić, B. (1990.). *Rječnik stranih riječi*. Zagreb: Nakladni zavod MH.
- Maretić, T. (1899.). *Gramatika i stilistika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika*. Zagreb: Knjižara L. Hartmana (Kugli i Deutsch).
- Matasović, R. i Jojić, Lj. (ur.) (2002.). *Hrvatski enciklopedijski rječnik*. Zagreb: Novi Liber.
- Matković, M. (2006.). *Jezični savjetnik – iz prakse za praksu*. Zagreb: Škorpion.
- Nastavni plan i program za osnovnu školu* (2006.). Zagreb: Ministarstvo obrazovanja, znanosti i športa.

- Opačić, N. (2009.). *Reci mi to kratko i jasno – hrvatski za normalne ljude*. Zagreb: Novi Liber.
- Pravilniku o načinima, postupcima i elementima vrednovanja učenika u osnovnoj i srednjoj školi. *Narodne novine*, 112/10.
- Pravilnik o sadržaju i obliku svjedodžbi i drugih javnih isprava te pedagoškoj dokumentaciji i evidenciji u školskim ustanovama. *Narodne novine*, 32/10, 50/11, 145/11, 85/12, 104/13.
- Rađenović, A. i Smiljanić, M. (2007.). *Priručnik za razrednike*. Zagreb: Alinea.
- Silić, J. (2006.). *Funkcionalni stilovi hrvatskoga jezika*. Zagreb: Disput.
- Silić, J. i Pranjković, I. (2007.). *Gramatika hrvatskoga jezika za gimnazije i visoka učilišta*. Zagreb: Školska knjiga.
- Sinković, S. (ur.) (2015.). *Anićev školski rječnik hrvatskoga jezika*. Zagreb: Znanje.
- Šonje, J. (ur.) (2000.). *Rječnik hrvatskoga jezika*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža i Školska knjiga.
- Težak, S. i Babić, S. (1994.). *Gramatika hrvatskoga jezika – priručnik za osnovno jezično obrazovanje*. Zagreb: Školska knjiga.
- Zakon o matičnom broju. *Narodne novine*, 9/92, 66/02.
- Zakon o osobnom identifikacijskom broju. *Narodne novine*, 60/08.
- Zakon o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi, *Narodne novine*, 87/08, 86/09, 92/10, 105/10, 90/11, 5/12, 16/12, 86/12, 126/12, 94/13, 152/14.

Possible answers to questions regarding punctuation and language usage in school administration

Abstract

The paper offers advice on language usage and suggestions for resolving punctuation issues commonly encountered by teachers in primary and secondary schools when filling out school documentation. Although acts, regulations and manuals prescribe and describe school documentation, they do not provide answers to issues related to punctuation or standard language usage when it comes to filling out the gradebook or writing down the minutes of the parent-teacher conference. The purpose of this paper is to offer possible solutions and advice based on punctuation rules and principles of contemporary Croatian standard language, with the aim of systemizing the administrative functional style of school documentation. We address, for instance, the issue of student registration number as an ordinal number, the use of punctuation marks in combination, and the spelling of extracurricular and other activities. We offer advice on language use regarding conference minutes, we look at the declension of names with challenging dative forms, and we consider the declension of female surnames ending in -a. In the final part of the paper, we provide the correct forms of words or expressions that teachers often use in practice.

The paper is based on observations made during a year of working part-time at the Education and Teacher Training Agency as an Advisor for the English Language in the Istria County, Lika-Senj County and Primorje-Gorski kotar County, as well as on proofreading Croatian texts in the field of education.

Key words: class register, Croatian punctuation, Croatian standard language, gradebook, record book, report card, school documentation

